

Brno / Morava

Drama / současná hra

Festivally

Postřehy / Dílna

Praha / nová slf

Tiráž

Odkazy

V této hře je sakra co hrát!"

25.2.2009 14:51:30 / Naďa Satková

„V této hře je sakra co hrát!“ tvrdí Dan Špinar, režisér inscenace *Táňa, Táňa* v Divadle Petra Bezruče. Špinarovým lednovým nastudováním poetického textu autorky Olji Muchinové (v překladu Leoše Suchařípy) vstoupili "Bezruči" do nového roku 2009.

Vybrat jste si hru *Táňa, Táňa* k režirování sám, nebo Vám byla nabídnuta?

Hru *Táňa, Táňa* jsem si mohl díky vstřícnosti Divadla Petra Bezruče vybrat sám a jsem za to vděčný, protože je to moje srdeční záležitost.

Hra vypovídá jen a jen o lásce, Nečinila Vám monotematicnost obtíže? Mohl jste se díky tomu soustředit na detaily, ale možná jsem mohl mít pocit, že „herci nemají co hrát“.

V této hře je sakra co hrát! I přesto, že hra se točí opravdu výhradně kolem lásky, obsahuje i určitý skrytý děj a má nesmírně bohaté charaktery, které se nejrůznějším způsobem s láskou potýkají. Samozřejmě, že bez úspěchu...

Uvést poetický text Olji Muchinové na jevišti znamenalo vypořádat se s básnickými obrazy, které nemusí odpovídat každodenní realitě. Měl jste od začátku jasnou koncepci, jak se k tomuto proplétání realistických situací a básnických obrazů postavít, nebo jste chtěl nejdříve vyslechnout názory herců?

Určitou představu jsem samozřejmě měl, to by ani jinak nešlo, ale snažil jsem se hodně vycházet i z herců. Bylo to takové to pravé poctivé zkoušení – teď a tady. *Táňa, Táňa* je hra, kde žádná jasná, předem daná koncepce neobstojí.

Před třemi lety jste v Divadle Petra Bezruče režíroval inscenaci *Britney Goes to Heaven* současného autora Petra Kolečka. *Táňa, Táňa* se také řadí k současné dramatické. Znamená to, že se zaměřujete na drama 21. století, nebo je to náhoda?

Neděám rozdíli mezi klasikou a současnou hrou. Pro mě je hra vždycky buď dobrá nebo špatná, inspirující nebo zbytečná, osobní nebo nepochopitelná, reflektující nebo konvenční. Myslím, že klasické hry střídám s těmi současnými tak půl na půl.

Kromě Viktora Dvořáka hrají v inscenaci *Táňa, Táňa* všichni herci, kteří hráli v *Britney Goes to Heaven*. Znamená to, že jste s nimi chtěl spolupracovat znovu, nebo je to dáno pouze nevelkým počtem herců v souboru Divadla Petra Bezruče?

Takhle to vůbec nevnímám. Obsazoval jsem herce do rolí svobodně, podle toho, kdo se na roli nejvíce hodil a kdo do ní mohl promítnout kus sebe. Navíc, na inscenaci jsem pracoval se třemi herci, tedy skoro s půlkou, poprvé. A nutno říct, že spolupráce byla skvělá. Takže asi takhle - ano, soubor Divadla Petra Bezruče není příliš početný, ale obsazuje se velmi dobře.

V inscenaci téměř neustále zní hudba, která vhodně dokresluje atmosféru. Vámi vybrané skladby se k příběhu hodí, přestože ani jedna z nich není ruská. Není to škoda?

Dal jsem do inscenace prostě jen takovou hudbu, která je pro mě v souvislosti s tématem Lásky osobní. K ruské hudbě nemám žádný vztah.

Zaujaly mě dvě připsané „postavy“ s polozáhadnou existencí (jak jen to napsat a nevyzradit čtenářům pointu...). Myslíte, že bez nich by hra vyzněla jinak? Nebo že by mohl být divák o něco ochuzen?

Tyto „postavy“ jsme tak úplně nepřipsali. Text Táni má kromě replik jednotlivých postav ještě mnoho básnických pasáží, které úzce souvisí s dějem, s pocity postav. Případně popisem okolí – a se kterými se musí inscenátoři nějak poprat, nechtějí-li o ně přijít. Na Zábradlí to vyřešili nahraným hlasem Leoše Suchařípy, já jsem zvolil živé bytosti, které celé to dění a zmatení citů hlavních postav pozorují, komentují, možná až parodují a čas od času se jim i dojmají. A jejich totožnost se prozradí až na závěr.

Proč jste zvolili nezvyklé uspořádání scény jako ulice? Kvůli větší kontaktosti – nejen herců s diváky, ale také mezi diváky navzájem?

Když přemýšlím o nějakém textu, musím současně přemýšlet o prostoru, ve kterém tento text bude nejlépe rezonovat. U Táni mi tento zneklidňující kontakt, jak herců s diváky, tak diváků s diváky, přišel správný.

Komentáře k článku

U článku není vložen žádný komentář

Nový komentář

Jméno:

Email:

Předmět:

Váš komentář (max. 1000 znaků, žádné HTML):

inzerce

Velká Inventura
Olomouc 17. - 27. 3.

Festival Encounter
Brno 31. 3. - 4. 4.

Jiří Kratochvíl:
Hry a sny

Bedřich Smetana:
Dalibor

Brno / Morava

Drama / současná hra

Festivally

Postřehy / Dílna

Praha / nová síť

Tiráž

Odkazy

Muší láska chycená na mucholapce

26.2.2009 17:58:51 / Iva Mikušová

Dlouhý stůl pokrytý bílým ubrusem, samovar, vodka, víno, lavor s pomeranči. Vše zastřešeno zbytnými rámy skleníku. V deset večer u Bezručů možná předzvěst ruské klasiky z pera současné autorky Olji Muchinové, jejíž přízvisko odkazuje k ruské klasice - „Čechov v sukničích“. Hru *Táňa, Táňa* možná pojí s tímto ruským symbolistou určité tragikomické rysy, avšak postavy se neutápějí v planých nadějích (byť občas smočí hlavu do jezírka), ale naopak se stále a znova pokoušejí najít svého životního partnera v tomto „dance vítae“.

Táňa, manželka. Táňa, milenka. V této snově obrazové variaci na lásku není tolik důležité, zda se Ivanov (**Tomáš Dastlík**) po svém pobouzení k mladičce Táně (**Tereza Vilišová**) vrátí ke své ženě Táně (**Sylvie Krupanská**). Zda ho tato s opuštěním smířená silná žena vezme zpět, či se podvolí Ochlobystinovi (**Přemysl Bureš**), který vyznává lásku nejen jí, nýbrž také Zině (**Kateřina Krejčí**). Ta se ale mezitím provdá za mladého Chlapce (**Tomáš Krejčí**) – z trucu, zklamání, naděje v lásku? Kdo koho vlastně skutečně miluje, komu neúmyslně ubližuje neopětovanou láskou... a mohou se někdy potkat dva lidé, kteří spolu budou šťastni?

V tomto retru 80. let, na která poukazuje kostýmní digest (krátké šaty, sukně do pasu, teslové košile) se střídají scény komické (parodovaný až kankaturní tanec) s momenty vážnými (vzdnání lásky, smutek ze zklamání). Hýření a rej postav po scéně kontrastuje melancholickým scénkám děje, které ještě dokresluje lyrická klavírní hudba či romantické melodie. Postupně se prolínají osudy postav tří generací (mladí svobodní lidé, manželé Ivanov a Táňa a starší pár Ochlobystina a Ziny), do kterých je před závěrem vklíněna rovina řemeslníka Strýčka Váni, narušitele zvenčí, který pomyslně ukončí nezavřitelná fatální mjení lásky. Hru epilogicky uzavírá scéna snění o životě v Bibiveru.

Propojenost a stmelenosť dvanácti snových obrazů zprostředkovávají postavy Olji (**Marcela Čapková**) a Muchina (**Jan Vlas**) připísané dramaturgyní **Ilonou Smejkalovou** a režisérem **Danielem Špinarem**. Jejich ústy promlouvají autorčiny scénické poznámky, obě postavy komentují děj, příležitostně paralelně podpoří dějovou linii tancem či groteskním skečem. Vrchol jejich zrcizovací funkce nastoupí v polovině inscenace, kdy při přestavbě scény zapějí „Lásko, amore“, během kterého se herci na pár minut promění v civilní osoby a zruší se veškerá dosavadní iluzivnost. Pravá symbolická identita Olji a Muchina vyplyne až v samotném závěru hry, kdy se metamorfuji v muchy a následně umírají postříkání sprejem proti hmyzu.

Všudypřítomný otravný hmyz jako stejně všudypřítomná láska, jejíž dotíravost a tíživost neizé zahubit žádným sprejem. Naštěstí. Nemusíme trpět jako čechovovské postavy, stačí stále hledat a doufat.

Dívaldío Petra Bezručě, Ostrava – Olja Muchinová: *Táňa, Táňa*. Překlad Leoš Suchařpa, režie Daniel Špinar, dramaturgie Ilna Smejkalová, výprava Linda Boráros. Premiéra 23. ledna 2009. Zdroj fotografií: DPB, autor Tomáš Ruta.

Komentáře k článku

U článku není vložen žádný komentář

Nový komentář

Jméno:

Email:

Předmět:

Váš komentář (max. 1000 znaků, žádné HTML):

Vložit

Inzerce

Velká Inventura
Olomouc 17. - 27. 3.

Festival Encounter
Brno 31. 3. - 4. 4.

Jiří Kratochvíl:
Hrv a sov

Bedřich Smetana:
Dalibor

Brno / Morava

Drama / současná hra

Festivały

Postřehy / Dílna

Praha / nová síť

Titul

Odkazy

Táňa vs. Táňa

4.3.2009 17:03:04 / Markéta Holá

„Miluju Táňu! Táňa je krásná! Spí na sametovém polštáři, její kůže je bílá, samet je černý jako noc, temná studená noc! Táňa je všude - i teď, když tu není. Její oči v pokoji vykukují zpoza knih, jsou velmi krásné, ty oči, velmi krásné! Táňa je v každé vlně a je v každé mé buňce. Táňa mi políbila každý centimetr, každý centimetr jsem zlíbal já. Táňino teplo cítím z dálky, jako pes cítí stopu. Každý schůdek k ní dýchá, každý krok utíká, každý vzdech spěchá! Miluju Táňu!“
(Olja Muchinová ústy Ivanova - Táňa, Táňa)

Táňa-žena (Sylvie Krupanská) a Táňa-dívka (Tereza Vilišová) v inscenaci Daniela Špinara v Divadle Petra Bezruče. Zkušenost v kontrastu s mladistvou energií, zralost proti naivitě, sokyně, přítelkyně... Natolik rozdílné postavy, a přesto by Ivanovovo vyznání mohlo směřovat ke každé z nich.

Táňa, Táňa je hra o různých podobách lásky, vztahů. Láska, láska a zase láska. Není na vás toho citu trochu moc?

T.V.: Lásky se tam dá najít opravdu kopa a ve všech podobách. Mě to ale moc baví, protože hra je to barevná, je tam tolik příběhů a osudů. Navíc láska není nijak definovatelná, každý ji vnímáme jinak a s každým člověkem ji pak prožíváme úplně jinak. Všechny tyhle varlace ve hře jsou.

Dramaturgicky, kostýmově i herecky jsou Táni pojaty dost odlišně. Jsou si přesto v něčem podobné?

S.K.: Každá z nich je úplně jiná osobnost.

T.V.: Jméno...

S.K.: Pohlaví...

T.V.: Opravdu, každá je úplně jiná, ale když nad tím přemýšlím, mají společnou jednu vlastnost, výraznost. Nejde to jinak pojmenovat. Výrazná ženskost, křehkost.

Tolik jiné, a přesto je Ivanov poblázněn oběma...

S.K.: Možná právě proto ho přitahují. Jsou to protipóly, opaky. Ivanov je muž, chce něco co nemá, co ještě nezkusil.

Je něco, co vaše Táňa může té druhé závidět?

S.K.: Já jako Táňa starší bych záviděla tu spoustu energie, optimismu, odvažu do všeho se vrhnout po hlavě a nekoukat se dopředu.

T.V.: Mladší Táňa, myslím, starší nezávidí, spíše je pro ni takovým obrazem, jak by chtěla jednou vypadat. Vnímá ji jako velkou osobnost, silnou ženu, kterou všichni musí milovat. Navíc Táňa-žena má vedle sebe nejlepšího chlapa z celého okolí. Moje Táňa by taková chtěla být jako dospělá.

Spojuje vás osobně něco s vaší postavou, nebo je vám bližší Táňa druhá?

T.V.: Asi bych se neztotožnila ani s jednou.

S.K.: Já místu se starší Táňou sympatizuji, fandím jí. Už má zmapovaný lásky terén. I když ona je zklamaná životem, zatímco já jsem ještě pořád optimistka.

T.V.: Co mě možná s Táňou-dívkou spojuje je pohled na starší ženy. Ráda je zkoumám, bavím se s nimi, poslouchám je. A stejně jako ona se v nich hledám.

Kdybyste měly za svoji Táňu napsat seznamovací inzerát, jak by zněl?

S.K.: „Najdi si mě a uvidíš.“

T.V.: „Chutnám jako pomeranč.“

Komentáře k článku

U článku není vložen žádný komentář

Nový komentář

Jméno:

Email:

inzerce

Velká Inventura
Olomouc 17. - 27. 3.

Festival Encounter
Brno 31. 3. - 4. 4.

Jiří Kratochvíl:
Hry a sny

Bedřich Smetana:
Dalibor

Táňa, Táňa v Divadle Petra Bezruče – nic než láska

NAĀDA SATKOVA, 13.2.2009

První inscenací roku 2009 se v Divadle Petra Bezruče stala Táňa, Táňa. Hru současné autorky Olji Muchinové nastudoval Daniel Špinar. Ústředním tématem tohoto křehkého textu je láska.

Hru Táňa, Táňa napsala ruská dramatička Olja Muchinová v roce 1995. Text způsobil značný rozruch.

Nebývalý zájem novinářů, kritiků i diváků dospěl tak daleko, že autorku označili za Čechova v sukních, k čemuž odkazují konkrétní čechovovské narážky, jména některých postav i nálada her prostoupená melancholií.

Česká premiéra hry Táňa, Táňa se uskutečnila v roce 1997 v Divadle Na zábradlí. Režíroval ji J. A. Pitínský a představili se v ní Eva Holubová, Zuzana Bydžovská, Ota Ornest nebo Leoš Suchařípa, který hru překládal. Podruhé se poetický text Olji Muchinové představuje českému publiku v Divadle Petra Bezruče. Režisér této ostravské inscenace Daniel Špinar u Bezručů před třemi lety připravil úspěšnou inscenaci Britney Goes to Heaven, parodující svět populární kultury a současného fenoménu reality show.

Radosti i nástrahy všemocného citu

„Všichni lidé sní o lásce, ale když k nim přijde, tak ji zahánějí. Jenže ona se nedá, vrací se, problém musí být vyřešen a situace už bude zcela jiná,“ napsala o hře Táňa, Táňa její autorka. Zachytila v ní všechny představitelné podoby milostných vztahů. Milenecké hledání i míjení, naplnění, snění i zklamání. Každá z šestice ústředních postav, věkově i názorově různorodých, prožívá nuance nejkrásnějšího i nejbolestnějšího citu. Důležitější než děj je zvláštní atmosféra univerzálního bezčasí, v němž se roztančené veselí během vteřiny mění ve smutnou náladu plnou pochybností a rozčarování.

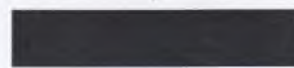
Skupinka přátel, kteří sice milují, ale většinou toho nesprávného člověka, se schází na zahradní slavnosti konané ve skleníku. Jeho prasklá skla symbolizují pozůstatky agresivních záchvatů žárlivosti, zraňující střepy konců zamilovanosti a bolestných procitnutí ze snů.

Výprava (Linda Boráros) zachycuje současné Rusko očima Západoevropana a nevyhýbá se mnohým bizarnostem. Zamilované páry si nosí umělé květiny, přestože v nádrži připomínající vanu bují živé rostliny, dlouhý stůl v polorozpadlém skleníku se mění v příhodné místo her na schovávanou...

Režisér Daniel Špinar s dramaturgyní Ilonou Smejkalovou upravili pocitový text Muchinové připsáním dvou postav, jejichž totožnost divák odhalí až na konci představení. Hra by se obešla i bez vtipné pointy při odhalení jejich identity. Hlavní funkce nových postav – popisují dění na jevišti slovy, která v textu byla komentáři pod čarou – je však funkční.

Z vyrovnaného hereckého arzenálu na sebe nejvíce upozorňují

ředstavitelky dvou postav z titulu hry. Sylvie Krupanská hraje zklamanou ženu, která od lásky očekávala něco jiného. Tereza Vilišová se představuje jako zamilovaná dívka, která se ocitá na začátku pátrání, co taková láska vůbec je. Jejich vzájemné interakce, ať už verbální či neverbální, bez násilných přechodů znázorňují předstírané kamarádství, povýšenost a strojenost i shovívavé porozumění.

Ke kontaktnosti přispívá uspořádání prostoru. Jeviště umístěné uprostřed obklopuje hlediště ze dvou stran a díky tomu mohou diváci vzájemně pozorovat své reakce. Monotematicnost hry dovoluje oddat se pozorování skládání vztahových obrazců, hýřivého reje barevných kostýmů a „namlouvacích tanců“. Realistické situace střídají básnické obrazy, lyrické zachycení emocí a stavů duše. Nálady vykresluje hudba, která nejen vyplňuje předěly mezi jednotlivými obrazy, ale jemně podmalovává mnohé dialogy a doprovází taneční kreace postav. Režisér, který je zároveň autorem výběru použitých hudebních skladeb, jimi akcentoval atmosféru bezhlavé zamilovanosti i nostalgických vzpomínek na cit, který dostihne každého. – „Před láskou zkrátka neuletíš.“

Olja Muchinová – Táňa, Táňa

Režie: Daniel Špinar

Překlad: Leoš Suchařípa

Dramaturgie: Ilona Smejkalová

Úprava: Ilona Smejkalová, Daniel Špinar

Výprava: Linda Boráros

Premiéra 23. ledna 2009 v Divadle Petra Bezruče.